

เรื่องเล่าฟันคุดแบบพิเศษๆ...โดยคุณหมอปิอก

การมาทำงานที่สถาบันราชานุกูลถือเป็นการทำงานในหน้าที่ทันตแพทย์ที่ได้รับประสบการณ์ใหม่แตกต่างจากงานทันตแพทย์13ปีที่เคยทำมา ที่แตกต่างในที่นี้ไม่ใช่งานเท่านั้นที่แตกต่าง แต่เป็นกลุ่มคนไข้และผู้ปกครองซึ่งยอมรับว่า ประสบการณ์ในการดูแลคน ไข้และผู้ปกครองของเด็กพิเศษเคยมีมาบ้างแต่ไม่เคยพบเยอะ ขนาดนี้ ซึ่งการดูแลสุขภาพช่องปากของผู้ป่วยกลุ่มนี้มีความเปราะบางมาก เนื่องจากปัจจัยสำคัญคือการร่วมมือของตัวเด็กเอง (ที่ไม่ใช่ผู้ปกครองอยากไปทำฟันที่ไหนก็ได้ เพราะมีน้อยที่ที่จะทำได้ แต่ราชานุกูลเป็นหนึ่งในไม่กี่ที่ทำได้) และที่สำคัญอีกอย่างคือความเข้าใจและใส่ใจของผู้ปกครองที่เราต้องเห็นใจในความยากลำบากในการดูแลเด็ก กลุ่มนี้ในทุกๆด้าน และความเปราะบางของจิตใจผู้ปกครอง การทำงานที่นี้รู้สึกว่าคุณที่มาให้เราทำฟันนั้นจำเป็นต้องมาให้เราช่วยจริงๆ เพราะไม่รู้จะไปไหน และมาก็ยากเพราะการพา เด็กพิเศษออกนอกบ้านและเดินทางคงไม่ใช่เรื่องง่ายๆนัก

ท่านเคยฟังโฆษณาของบริษัทประกันอันหนึ่งไหมคะที่ครูบนดอยบอกว่า ... “พอจะให้เลิกสอนแล้วไปมีลูกมีเมีย แก่ไปจะได้อะไรบ้าง แต่เด็กที่นี้เขาเดินมาเป็นสิบๆกิโล แล้วจะให้เลิกสอนได้อย่างไร?” ...หมอก็รู้สึกแบบเค้าค่ะว่าเด็กที่นี้เขาเดินทางมาลำบากเพราะเห็นเราเป็นที่พึ่ง แล้วจะให้เลิกทำฟันได้อย่างไรใช่ไหมคะ (แต่แม่หมอไม่ได้ให้เลิกทำฟัน และบริษัทประกันก็ไม่ได้จ้างให้พูดนะคะ)

เรื่องที่จะเล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆในหลายๆความภูมิใจที่ได้มาทำงานที่ราชานุกูลค่ะ... วันหนึ่งขณะพักทานอาหารกลางวัน พี่ผู้ช่วยก็บอกว่าหมอคะช่วยดูคนไข้และคุยกับผู้ปกครองรายนี้ให้หน่อยค่ะ เพราะผู้ปกครองเครียดมากที่ลูกไม่ยอมกินอาหารมาหลายวันแล้ว กลัวลูกจะตายมีทางไหนที่จะช่วยได้บ้าง พอออกไปดูก็พบน้องคนไข้เด็กพิเศษอายุประมาณ 20ปี ที่เคยได้รับ ส่งต่อจากน้องทันตแพทย์ในแผนกกว่าเด็กมีฟันผุหลายซี่มาก เหงือกอักเสบมาก และมีฟันคุด2ซี่ แต่ปัญหาคือเด็กไม่เคยทำฟันมาก่อนและกลัวการทำฟันมากๆ ในตอนนั้นจึงวางแผนทำฟันทั้งหมดภายใต้การดมยาสลบ ซึ่งที่มราชานุกูลของเราให้การรักษาดูแล ยขอใช้ห้องผ่าตัดของสถาบันประสาทวิทยาแต่ต้องรอดตามคิว ซึ่งประมาณ 3เดือน ซึ่งตอนนี้ผู้ปกครองรู้สึกว่าลูกน่าจะปวด มากจึงไม่กินข้าวเลย แต่บอกไม่ได้ ถ้าจะรอดคิวอีก3เดือนก็กลัวลูกไม่ไหว ไปที่โรงพยาบาลเอกชนไหนๆก็ไม่มีใครทำได้ จึงมา ขอร้องให้คุณหมอช่วยหน่อยได้ไหม ว่ามีวิธีไหนพอจะช่วยได้บ้าง

จากการตรวจคร่าวๆหน้าห้องฟัน (เพราะเด็กไม่ร่วมมือมากๆ ไม่ยอมแม้จะเดินเข้าห้องฟัน) คราวนี้พบว่า น่าจะมีการปวดและอักเสบจากฟันคุดที่ผุลึก หมอจึงจ่ายยาแก้ปวดและยาปฏิชีวนะเพื่อให้เด็กรู้สึกว่าการพบหมอ ฟันไม่ใช่เรื่องน่ากลัวและเพื่อบรรเทาอาการปวดและอักเสบก่อนนัดมาลองผ่าฟันคุด ภายใต้การฉีดยาชาที่ห้องฟัน ในอีก2วันข้างหน้าเพราะเชื่อว่าหลังได้ยาน่าจะอาการดีขึ้น (เพราะถ้าจะดมยาสลบแข่งคิวคนอื่นคงไม่ได้) พอถึงวันจริงปรากฏว่าเด็กไม่ยอมแม้จะเดินเข้าห้องฟันอีก ต้องจัดเตรียมทีมงานมาช่วยกันเชียร์และหลอกล่อเข้าห้องฟัน

อยากรู้ไหมคะว่าทำยังไง ... สำหรับเด็กคนนี้ที่ผู้ช่วยต้องใช้กล้องถ่าย เอ็กซเรย์ฟัน ที่หน้าตาคล้ายกล้องถ่ายรูปมาหลอกว่าจะถ่ายรูปออกทีวี เด็กจี งดอมเข้าห้องฟันแต่ไม่ยอมขึ้นเตียงทำฟันทันทีต้อง คะยั้งคะยอ และแก้มถ่ายภาพนายแบบหมดไปหลายม้วนจึงยอมขึ้น เตียงและเมื่อขึ้นเตียงก็ถูกห่อ ตัวเรียบร้อย... ในที่สุดพวกเรา (ต้องยั่วว่า ”พวกเรา ” เพราะลำพังหมอคนเดียวคงทำอะไรไม่ได้มากถ้าขาดทีมงานที่ได้อย่างที่ผู้ช่วยทุกท่าน) ก็สามารถผ่าฟันคุดและถอนฟันที่คิดว่าน่าจะเป็นสาเหตุของความทรมานครั้งนี้ให้เด็กได้ ตอนให้การรักษารู้สึกเหมือนนักกีฬากำลังชิงเหรียญทองโอลิมปิกเพราะมีคนคอยลุ้น อยู่ด้วยร่วม 10 คน หลังเสร็จการรักษา เหมือนได้เหรียญทองโอลิมปิกเลยคะโปรงโล่งสบาย ทุกคน happy หลังการรักษาผู้ปกครองรู้สึกที่เด็กเริ่มยอมทานอาหารและอารมณ์ดีขึ้น แล ะผู้ปกครองขอลองพาเด็กมาลองทำฟันซี่อื่นๆที่เก๊าอี้ทำฟัน หมอจึงค่อยๆทยอยทำโดยเน้นสร้างความคุ้นเคยและทำให้เด็กไม่กลัวการทำฟัน จนทุกวันนี้เด็กสามารถทำฟันที่เก๊าอี้ทำฟันได้ สามารถยกเลิกคิวตมยาสลบเดิมได้ นี่เหลืออีกไม่กี่ซี่ก็จะทำเสร็จทั้งปากแล้ว มาเอาใจช่วยน้องเค้าด้วยกันนะคะ